

Kas tā tāda “otrā Latvijas brīvvalsts” un ko tā pārstāv.

Tas ir jautājums par to, kādas īsti Latvijas “neatkarības atjaunošana” tika deklarēta 1990. gada 4. maijā, kas un kā interesēs to darīja.

Lai atbilde uz šo jautājumu būtu pietiekoša, aplūkosim to, kā no iekšlietu, t.i. atbilstības juridiski joprojām pastāvošās, 1918. gada 18. novembrī dibinātās, neatkarīgās un demokrātiskās Latvijas republikas Satversmei un likumdošanai, tā arī ārlietu viedokļa, t.i. atbilstības vispārīgiem starptautisko tiesību principiem un spēkā esošiem šo tiesību aktiem;

Latvijas “neatkarības atjaunošana”, kas arī bija t.s. “otrās Latvijas brīvvalsts” tapšana, notika laikā no 1989. līdz 1991. gadam, kad visiem, kuri kaut nedaudz orientējās tā laika notikumos, jau bija skaidrs, ka vienīgās totalitārās impērijas Eiropā – PSRS sabrukums ir vairs tikai laika jautājums.

Tādā situācijā šīs impērijas “pragmatiskākajiem” varasvīriem visos līmeņos, vajadzēja domāt un arī rīkoties, kā saglabāt savu, uz līdz šim apspiesto tautu rēķina panāktu privilēģēto stāvokli gaidāmo pārmaiņu apstākļos.

Kā piemērotākais līdzeklis šajā nolūkā, izmantojot impērijas tautu pilnīgo beztiesību un savu joprojām reālo varu, izrādījās savlaicīgi veiktā “visas tautas īpašuma” pārņemšana vietējo varasvīru, vai tiem pilnīgi uzticamu elementu valdījumā, kas arī nodrošināja līdzšinējā stāvokļa tiesisko pēctecību gaidāmajos “demokrātijas” (lasi: plutokrātijas) apstākļos.

Pēc līdzīga scenārija risinājās notikumi arī Baltijas padomju republikās.

Tomēr Latvijā, kā stratēģiski svarīgā Baltijas reģiona centrā, PSRS jau savlaicīgi bija radījusi īpašus, no abām pārējām republikām atšķirīgus apstākļus, savu “ģeopolitisko mērķu” nodrošināšanai, kas būtiski ietekmēja arī tās “neatkarības atjaunošanas” notikumus.

Ja abās pārējās Baltijas republikās impērijas izpildvaras struktūrās pārsvarā dominēja vietējie kadri, tad Latvijā bija otrādi – tajās dominēja pārsvarā no PSRS iesūtītie, kuru uzdevums bija uzsākt pārkrievošanas politiku – genocīdu pret latviešu tautu, nodrošināt. To pierāda t.s. “nacionālkomunistu”, t.sk. E.Berklava izstumšana no vietējās izpildvaras struktūrām, atstājot tajās vienīgi tos, kuri uzticīgi turpināja īstenot pret savu tautu vērsto genocīda politiku.

Šajā sakarā atgādināsim A. Gorbunova – toreizējā LKP CK pirmā sekretāra, draudus vietējos plašsaziņas līdzekļos, par represijām pret visiem, kuri mēģinās tuvoties Brīvības piemineklim Rīgā 1988. gada 18. novembrī – Latvijas Republikas 70 gadu jubilejā. Toreiz visa Brīvības pieminekļa apkārtnē bija norobežota ar blīvu milicijas ķēdi, kura nekavējās lietot spēku pret tiem, kuri šos draudus nebija nopietni ņēmuši vērā.

Tomēr vēsturisko notikumu attīstību vairs nebija iespējams apturēt arī Latvijā. Tās vietējiem varasvīriem vajadzēja nekavējoši domāt un rīkoties, lai iespējami saglabātu līdzšinējo valsts pārvaldes sistēmu arī nenovēršamo pārmaiņu apstākļos. Kaut ko šajā ziņā varēja mācīties no igauņiem un lietuviešiem, bet tikai tādā mērā, kas nevarētu ietekmēt Latvijas PSR atšķirīgā stāvokļa pēctecības nodrošināšanu.

Tā jau pēc nepilna gada, 1989. gada 28. jūlijā, Latvijas PSR Augstākā Padome (juridiski joprojām pastāvošās, neatkarīgās un demokrātiskās Latvijas Republikas Satversmei un likumdošanai neatbilstoša, t.i. nelikumīga okupācijas izpildvara), tā paša A. Gorbunova vadībā, “pildot Latvijas tautas gribu” (ko tai nebija nekādu tiesību pārstāvēt), pasludināja “Deklarāciju par Latvijas valsts suverenitāti” (sk. http://www.historia.lv/alfabets/L/la/neatkar_atj/dok/1989.07.28.htm)

Šīs “Deklarācijas” preambulā tika “nosodīti” līdzšinējie “latviešu tautas tiesību pārkāpumi”, (ko pati bija darījusi jau kopš Latvijas, kā nacionālas valsts, iznīcināšanas 1940. gada 17. jūnijā) un, pamatojoties uz tiem, “pildot Latvijas tautas gribu”, (ko tā nepārstāvēja), pasludināja Latvijas tautai un valstij nolemto likteni 1., 2. un 6. punktus. (sk. “Deklarācijas” tekstu.)

Šajā “Deklarācijā” nepārprotami apliecināts, ka Latvijā, gaidāmo pārmaiņu rezultātā, tiks nodrošināta nevis 1940. gada 17. jūnijā varmācīgi iznīcinātās, neatkarīgās un demokrātiskās LR faktiskā (tiesiska) atjaunošana, bet citas, tai būtībā svešas un naidīgas, uz Latvijas PSR tiesiskās pēctecības pamata veidotas valsts radīšana. Jāatzīmē, ka “Deklarācijā” lietotais jēdziens “Latvijas tauta” attiecās uz visiem Latvijas tā laika iedzīvotājiem (sk. 2.p.) un tādēļ neatbilst likumīgās LR Satversmē lietotajam, kas attiecināms vienīgi uz LR pilsoņiem līdz 1940. gada 17. jūnijam un to pēcnācējiem.

Tādējādi šī “Deklarācija”, joprojām faktiskos tās autoru reālās izpildvaras apstākļos, arī noteica visu turpmāko notikumu attīstību Latvijā. (sk. LPSR AP 1990. gada 15. februāra “Deklarāciju” un “Latvijas visu līmeņu padomju deputātu kopējās sapulces” 1990. gada 21. aprīļa “Aicinājumu”. <http://www.saeima.lv/4majjs/docs/deklarnk.htm> http://www.historia.lv/alfabets/L/la/neatkar_atj/dok/1990.04.21.htm), kas noslēdzās ar Latvijas PSR Augstākās Padomes “Deklarāciju par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu” 1990. gada 4. maijā. (sk. <http://www.likumi.lv/doc.php?id=75539>)

Pēc būtības šī “Deklarācija” bija tikai kārtējais 1989. gada 28. jūlija “Deklarācijas” atvasinājums un tāpat arī tikpat prettiesiska un nelikumīga no juridiski joprojām spēkā esošās, neatkarīgās un demokrātiskās LR Satversmes un likumdošanas viedokļa, kā pārējās šajā laikā tapušās, tomēr tās autoriem vajadzīga, gan likumīgās Latvijas tautas, gan pasaules sabiedriskās domas maldināšanai. Tādēļ aplūkosim to tuvāk;

Šīs “Deklarācijas” preambulā, kā pamatojumā minētais, protams, bija atbilstošs likumīgās Latvijas tautas interesēm un valsts Satversmei, izņemot beigās minēto atsauci uz tām neatbilstošām LPSR AP 1989. gada 28. jūlija un 1990. gada 15. aprīļa “Deklarācijām”, kā arī “Vislatvijas tautas deputātu sapulces” 1990. gada 21. aprīļa “Aicinājumu”, kas kā “maisā nenoslēpjamais īlens” arī noteica šīs “Deklarācijas” neatbilstību tām kopumā.

Tāpat “Deklarācijas” lēmuma daļā kā atbilstošas likumīgās Latvijas tautas interesēm un valsts Satversmei, var atzīt vienīgi 1., 2., 3., 4. un 9. punktus. Taču jau 5., 6., 7. un īpaši 8. punkti ir tām tiešā pretrunā. Konkrēti – 5. punktā minētais –

“Pārejas periodā augstāko valsts varu Latvijā realizē Latvijas Republikas Augstākā Padome”, t.i. LPSR AP tiesiskā pēctece, ir tiešā pretrunā gan ar likumīgās Latvijas tautas interesēm, gan likumīgās LR Satversmi un likumdošanu, jo likumīgu valsts varu nevar atjaunot institūcija, kurai nav likumīgās Latvijas tautas brīvi dota mandāta.

Tā paša iemesla dēļ, par pilnīgi neatbilstošu likumīgās Latvijas tautas un valsts interesēm, ir viss 6. un 7. punktos minētais. Turklāt tajos sastopamas likumīgās LR Satversmei neatbilstošas, tādad nelikumīgas, ar augstāko lēmējvaru “pārejas periodā” apveltītas institūcijas – “LR Konstitucionālā tiesa” (6.p.) un “Komisija jaunas LR Satversmes redakcijas izstrādāšanai” (7.p.). Tas nozīmē, ka “Deklarācija” paredzētā “pārejas perioda” patiesais uzdevums bija nevis likumīgās LR tiesiskās pēctecības nodrošināšana, bet gluži pretēji – novērst jebkādas mēģinājumus to panākt. Savukārt viss 8. p. minētais jau pilnīgi atklāti garantē nelikumīgās Latvijas PSR tiesisko pēctecību. Tā šajā “Deklarācija” tika iestrādāts mehānisms, kas nepieļāva juridiski joprojām pastāvošās, neatkarīgās un demokrātiskās LR suverēnās valsts varas nodošanu tās likumīgajai īpašnieci – joprojām faktiskās okupācijas varas pilnīgā pakļautībā esošajai un tās pamatīgi iebaidītajai, likumīgajai Latvijas tautai. Tas arī pierāda šīs “Deklarācijas” patieso jēgu – panākt nevis 1918. gada 18. novembrī dibinātās, neatkarīgās un demokrātiskās Latvijas Republikas faktisku (tiesisku) atjaunošanu, bet atkarīgās un nedemokrātiskās Latvijas PSR tiesiskās pēctecības nodrošināšanu. Tādad – juridisks blefs.

Par to liecina arī Latvijas tā laika valsts pārvaldes 1991. gada 3. martā organizētā, visu iedzīvotāju piedalīšanās PSRS visās padomju republikās rīkotajā referendumā, par visai neskaidri formulēto valsts pārvaldes sistēmas “demokratizāciju” (!)

Tas pārliecinoši pierādījās uz šīs “Deklarācijas” pamata vēlāk izveidotās, t.s. “otrās Latvijas brīvvalsts”, jeb 4. maija republikas, praktiskajā darbībā pēdējos 20 gados. Raksturīgs piemērs – 9. p. solītais un saņemtais. (sk. publikācijas NA mājas lapā www.na-apvieniba.lv IV. nodaļas beigās, sākot ar 2007. gadu. Faili ir datumi).

Ar to mūsaprāt ir pietiekami pierādīts, ka t.s. “neatkarības atjaunošana” laikā no 1989. līdz 1991. gadam, bija pretrunā gan ar juridiski joprojām pastāvošās, 1918. gada 18. novembrī dibinātās neatkarīgās un demokrātiskās Latvijas Republikas Satversmi, gan tās likumdošanu un tādad patiesa neatkarības atjaunošana Latvijā nav notikusi.

Bet tagad pievērsīsimies šīs “neatkarības atjaunošanas” procesa atbilstībai vispārīgiem starptautisko tiesību principiem un spēkā esošiem šo tiesību aktiem;

Nav noliedzams, ka kopš 1940. gada 17. jūnija, kad bij. PSRS, rupji pārkāpjot juridiski joprojām spēkā esošo Latvijas un Krievijas 1920. gada 11. augusta miera līgumu, Latviju neprovocēti okupēja un anektēja, likumīgā Latvijas Republika joprojām pastāv juridiski un ar bij. PSRS, tāpat kā ar tās tiesību pārmantotāju Krieviju, atrodas nosacītā karastāvoklī.

Nav arī noliedzams, ka viss Latvijā notikušais, kopš bij. PSRS iebrukuma līdz t.s. “neatkarības atjaunošanas” sākumam, bija bezprecedenta starptautisko tiesību pārkāpums, t.i. noziegums, ar smagākā nozieguma pret cilvēci – genocīda pazīmēm. Neraugoties uz neapstrīdamiem pierādījumiem, tos joprojām mēģina noliegt šo noziegumu pastrādātājas – bij. PSRS tiesību pārmantotāja Krievija, bet šo noziegumu līdzdalībnieki – PSRS sabiedrotās 2. pasaules karā – ASV un Lielbritānija, lai izvairītos no atbildības, tos ne apstiprina, ne noliedz. Tāds absurds stāvoklis radies tādēļ, ka vēl līdz šim laikam nav saukti pie atbildības un tiesāti, ne šo noziegumu pastrādātāji, ne to līdzdalībnieki, kuru noziegumi dažkārt bija smagāki par jau sodītajiem nacistu noziegumiem, ka vēsturi joprojām raksta uzvarētāji tikai savās interesēs un pasaules “sabiedriskā doma” to pieļauj, ignorējot elementāru taisnīgumu, kas izriet no aksiomas – spēks nerada tiesības.

Neiedziļinoties neskaitāmās šo noziegumu epizodēs, kopumā tika pilnīgi pārkāpti sekojoši spēkā esošie starptautisko tiesību akti:

- 1907. gada IV Hāgas Konvencija “Par karu un apiešanos ar civiliedzīvotājiem kara laikā”
- 1941. gada 14. augusta Atlantijas harta.
- ANO 1948. gada 9. decembra Konvencija “Par genocīda noziegumu novēršanu un sodu par to”
(sk. <http://www.likumi.lv/doc.php?id=73971>)
- Ženēvas 1949. gada 12. augusta IV Konvencija “Par civiliedzīvotāju aizsardzību kara laikā” (īpaši 49. p.)
“Un attieksmi pret karagūstekņiem” (sk. <http://www.likumi.lv/doc.php?id=61344>)
- 1984. gada 12. novembra ANO Deklarācija “Par tautu tiesībām uz mieru”
(sk. http://www.tiesibsargs.lv/lat/tiesibu_akti/ano_dokumenti/?doc=225)

Daļēji tika pārkāpti sekojoši starptautisko tiesību akti:

- ANO 1966. gada 7. marta Konvencija
- ANO 1966. gada 16. decembra pakts
(sk. http://www.tiesibsargs.lv/lat/tiesibu_akti/ano_dokumenti/?doc=50)
- Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija
(sk. <http://www.humanrights.lv/doc/regional/eckkons.htm>)

Arī t.s. “neatkarības atjaunošanas” laikā apstākļi Latvijā būtiski nemainījās, jo vara faktiski joprojām atradās LPSR AP, t.i. okupētājvalsts vietējās izpildvaras rokās, kuru nodrošināja Latvijā, kā “Baltijas kara apgabala” centrā izvietotā okupētājvalsts armija un represīvās struktūras.

Latvijā, kā “pastāvīgie iedzīvotāji” šajā laikā atradās lielāks, nekā pārējās Baltijas republikās, okupētājvalsts armijas un represīvo struktūru militārpersonu skaits, t.sk. demobilizētās no visas okupētājvalsts, kā arī vietējā militāri rūpnieciskā kompleksa u.c. hipertrofētās rūpniecības objektu, no okupētājvalsts ievestie “speciālisti” un darbaspēks ar savām ģimenēm.

Tādad Latvijā šajā laikā bija ne vien okupēta, bet arī kolonizēta valsts, kurā tās pamatiedzīvotāji – likumīgā

Latvijas tauta, atradās pilnīgi beztiesīgā stāvoklī un, kā “otrās šķiras” cilvēki, salīdzinājumā ar ievestiem okupētājvalsts pilsoņiem, joprojām bija pakļauti okupētājvalsts īstenotajai bezprecedenta genocīda politikai. **Izmantojot savu joprojām reālo varu, okupētājvalsts vietējās izpildvaras pārstāvji šajā laikā uzurpēja likumīgajai Latvijas tautai piederošo suverēno valsts varu, nodrošinot to ar piesavināto “visas tautas īpašumu”.** Tas bija ne vien starptautisks, bet arī krimināls noziegums.

Neatkarības atjaunošana Latvijā atbilstoši starptautisko tiesību principiem un spēkā esošiem šo tiesību aktiem, varēja notikt vienīgi restitūcijas ceļā, t.i. tiesiski atjaunojot to stāvokli, kāds tas bija līdz PSRS agresijai 1940. gada 17. jūnijā. Kā zināms, t.s. “neatkarības atjaunošanas” laikā tā nenotika un tādēļ arī no starptautisko tiesību viedokļa, patiesa neatkarības atjaunošana Latvijā nav notikusi.

Ievērojot visu minēto, atbilde uz sākumā izvirzīto jautājumu, mūsaprāt, ir pietiekoša. **Tā būs vēl pilnīgāka, ja to aplūkosim ne vien tā laika, bet arī mūsdienu starptautiskās politikas kontekstā;**

Kā zināms, Latvijas neatkarība, kas bija iegūta Brīvības cīņās pēc 1. pasaules kara, tika zaudēta boļševistiskās PSRS un nacistiskās Vācijas noziedzīgās vienošanās rezultātā 2. pasaules kara priekšvakarā.

Tā laika starptautiskā organizācija miera un drošības nodrošināšanai Eiropā – Tautu savienība – izrādījās nespējīga pildīt šo uzdevumu. Arī pārējās Eiropas valstis nevēlējās iesaistīties šīs agresijas novēršanā, cerot izvairīties no līdzīga likteņa. Vienīgi Lielbritānija bija spiesta pieteikt karu Vācijai, jo bija garantējusi okupētās Polijas neatkarību.

Otrā pasaules kara sākumā Vācija, pakļāvusi arī Franciju u.c. centrālās Eiropas valstis, 1941. gada 22. jūnijā uzbruka arī savai tā laika sabiedrotajai PSRS un pāris nedēļās okupēja lielu daļu tās rietumu teritorijas, t.sk. jau anektētās Baltijas valstis.

Tādā situācijā Lielbritānija, baidoties no Vācijas un tās sabiedroto ietekmes paplašināšanās Eiropā un Ziemeļāfrikā, jau 1941. gada 12. jūlijā kļuva par PSRS – Eiropas pirmā un bīstamākā agresora sabiedroto karā pret otru agresoru – Vāciju. Tad arī sākās līdz tam laikam Latvijai draudzīgās un politiski ietekmīgās valsts vēlākās nodevības ceļš. Tā paša gada 11. decembrī šo ceļu uzsāka arī ASV.

1941. gada 14. augustā ASV prezidents F. D. Rūzvelts un Lielbritānijas premjerministrs V. Čērčils parakstīja Atlantijas hartu, kurā bija atzītas katras tautas tiesības izraudzīties tādu valdības formu, kādu tās vēlas. Hartas parakstītāji izteica arī gatavību atjaunot suverēnas tiesības un pašpārvaldi tām tautām, kurām tās ar varu atņemas.

Jau 1941. gada 24. septembrī Atlantijas hartai pievienojās arī PSRS. Tā atzina visas hartā deklarētās brīvības, izņemot tautu pašnoteikšanās principu. PSRS piekrita to atbalstīt tikai ar noteikumu, ka “jāņem vērā katras valsts konkrētā situācija, vajadzības un vēsturiskās īpatnības”. Teritoriālās neaizskaramības principu PSRS bija ar mieru atzīt vienīgi attiecībā uz tās 1941. gada robežām, uzskatot par savām 1939. - 1940. gadā pievienotās Austrumpolijas, Baltijas valstu, Besarābijas un Ziemeļbukovīnas teritorijas (!).

1942. gada 1. janvārī 26 valstis, apliecinot atbalstu Atlantijas hartas principiem un solot ciešu sadarbību cīņā pret Vāciju, Itāliju un Japānu, pieņēma Vašingtonas, jeb t.s. Apvienoto Nāciju deklarāciju.

Arī juridiski joprojām pastāvošās, neatkarīgās un demokrātiskās Latvijas Republikas sūtni emigrācijā – A. Bilmanis Vašingtonā un K. Zariņš Londonā, izteica Latvijas gatavību pievienoties Atlantijas hartai. Tomēr ASV un Lielbritānija neļāva Baltijas valstu pārstāvjiem parakstīt Atlantijas hartu un Apvienoto Nāciju deklarāciju. Tas arī liedza viņiem iespēju piedalīties kara laika starptautiskajās konferencēs.

Jau PSRS “pievienošanās” Atlantijas hartai ar savām, pilnīgā pretrunā ar tās deklarēto tautu pašnoteikšanās principu esošām pretenzijām, padarīja Atlantijas hartu, pēc būtības, par juridisku blefu. (Zīmīga līdzība ar “Deklarāciju par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu”).

Likumsakarīga bija arī turpmākā politisko notikumu attīstība 2. pasaules kara laikā;

Pateicoties sevišķi bargajai 1941-42. gada ziemai Krievijā un ASV milzīgajai materiālajai palīdzībai, Vācijas “zibenskarš” pret PSRS sāka “buktēt” un pēc lielajām neveiksmēm pie Maskavas un Staļingradas, jau kļuva skaidrs, ka Vācijas zaudējums šajā karā ir vairs tikai laika jautājums.

Tādos apstākļos sabiedroto lielvalstu – ASV, Lielbritānijas un PSRS līderi – Rūzvelts, Čērčils un Staļins – satikās Teherānas konferencē no 1943. gada 28. novembra līdz 1. decembrim, kur panāca galīgu vienošanos par to, ka pēc kara Baltijas valstis, tātad arī Latvija, paliks PSRS sastāvā.

Ja līdz tam laikam “demokrātiskās” ASV un Lielbritānija bija tikai boļševistiskās PSRS – pastāvīgās starptautisko tiesību pārkāpējas un bīstamākās noziedznieces pret cilvēci sabiedrotās, tad pēc šīs konferences bija kļuvušas arī par tās noziegumu līdzdalībniecēm.

Laikā no 1945. gada 4. līdz 11. februārim notika PSRS, Lielbritānijas un ASV līderu tikšanās Jaltā, kur galvenokārt tika apspriesti un arī pieņemti Apvienoto Nāciju Organizācijas, kā pēckara miera un drošības nodrošināšanas garanta, izveidošanas principi, balstoties uz Teherānā panāktu vienošanos pamata.

Par Eiropas galīgo sadali pēc kara savās interesēs, sabiedroto lielvalstu līderi vienojās Potsdamas konferencē, no 1945. gada 17. jūlija līdz 2. augustam. Vēl pirms šīs konferences sākuma, Baltijas valstu sūtni Londonā bija nosūtījuši kopīgu vēstījumu Lielbritānijas ārlietu ministrijai, kurā uzsvēra Baltijas valstu trīsreizējo okupāciju pēdējā karā un lūdza atbalstīt šo tautu prasības un ilgas pēc brīvības un neatkarības.

Tomēr sabiedroto lielvalstu diplomātijā morāles principa vietā diemžēl dominēja politiskās aprēķins.

(Informācija par Teherānas, Jaltas un Potsdamas konferencēm ņemta no U. Neiburga – Latvijas okupācijas muzeja pētnieka, raksta “Latvijas liktenis lielvalstu spēlē”, sk. http://vip.latnet.lv/lpra/neib_lielvalstu_spele.htm)

Tātad pasaules tautu likteņi kā Eiropā, tā arī citur pasaulē pēc otrā pasaules kara, tika izlemti jau kara laikā notikušajās sabiedroto lielvalstu līderu konferencēs, kurās, “morāles principu vietā diemžēl dominēja politisks (lasi: savtīgs) aprēķins”. Uz tādiem pamatiem tika izveidota arī pēckara miera un drošības garantēšanai paredzētā ANO.

Šobrīd jau ir pagājuši gandrīz 70 gadi kopš 2. pasaules kara beigām, tomēr vēlamā miera un drošības pasaulē joprojām nav. Gluži pretēji – to draudi kļūst arvien lielāki. Kādēļ?

Mūsaprāt tādēļ, ka mieru un drošību pasaulē nevar balstīt uz atsevišķu lielvaru savtīga aprēķina pamata, kādas bija Teherānas, Jaltas un Potsdamas konferencēs panāktās vienošanās. No starptautisko tiesību principu viedokļa tās atzīstamas par noziedzīgām.

Mūsaprāt paliekošu mieru un drošību pasaulē būs iespējams panākt, vienīgi stingri ievērojot visu tautu, tātad arī latviešu tautas, tiesības uz patiesu, nevis liekulīgi deklarētu, pašnoteikšanos un garantētu neiejaukšanos to iekšējās lietās.

Pretēji tam, pasaulē joprojām notiek militāri spēcīgāko lielvalstu tautu pašnoteikšanās principa pārkāpumi un iejaukšanās citu valstu iekšējās lietās. Tagad arī Ziemeļāfrikā. Tāpat kā 2. pasaules kara laikā, tautu likteņus joprojām izlemj dažu ietekmīgāko lielvaru līderi, kuriem uz to nebija, nav un nevar būt nekādu tiesību.

Vajadzētu beidzot saprast, ka paliekošu mieru un drošību pasaulē būs iespējams panākt vienīgi patiesas demokrātijas, nevis korumpētas plutokrātijas ceļā, ja miera un drošības nodrošināšanai paredzēto organizāciju veidos visu tautu brīvi vēlēti pārstāvji, pēc principa – viens likums, viena taisnība visiem.

No tā izriet secinājums – pašreizējā pasaules miera un drošības garantēšanas sistēma savam uzdevumam nav derīga. Tā būtiski jāmaina, par noteicošo savā darbībā izvēloties nevis atsevišķu lielvaru interešu lobēšanu, kā tas joprojām notiek, bet vispārīgo starptautisko tiesību principu stingru ievērošanu, vajadzības gadījumā nodrošinot to ar kopēja spēka lietošanu. Vienīgi tā var tikt panākta visu tautu tiesiskā vienlīdzība, izslēdzot jebkādu ārēju iejaukšanos to iekšējās lietās.

Mūsaprāt tāda sistēma dos arī iespēju cilvēcei izvairīties no turpmākas degradācijas un arvien pieaugošiem vispārējās ekoloģiskas katastrofas draudiem. Tādēļ ir vismaz objektīvas apspriešanas vērts.

Mums tomēr svarīgāks ir tieši Latvijā notiekošais, jo no tā, ja izdosies to mainīt, var būt atkarīgs arī visas pasaules problēmas pozitīvs risinājums. Tādēļ pievērsīsimies virsrakstā ietvertajam jautājumam vēlreiz;

Mūsaprāt, atbilde uz šo jautājumu jau ir dota pietiekoši visā turpmāk minētajā. Tomēr, iespējams, ka kāds to vēl nav sapratis, vai arī gribējis saprast. Tādēļ, lai nebūtu nekādu domstarpību, pateiksim to vēlreiz, īsāk un skaidrāk;

T.s. "otrā Latvijas brīvvalsts" (pašreizējo "politologu" plašsaziņas līdzekļos lietots nosaukums), ir cita, juridiski jauna, no juridiski joprojām pastāvošās, 1918. gada 18. novembrī dibinātās, neatkarīgās un demokrātiskās Latvijas Republikas Satversmes un likumdošanas, kā arī vispārīgo starptautisko tiesību principu un spēkā esošo šo tiesību aktu viedokļa, prettiesiski, tātad nelikumīgi izveidota valsts, kurai, salīdzinot ar juridiski joprojām pastāvošo neatkarīgo un demokrātisko Latvijas Republiku, ir cits valsts pamatlikums un likumdošana, cita teritorija un pilsoņu sastāvs, cita valsts simbolika (nav ugunskrusta, bet citi simboli ētiski degradēti), valsts suverēnā vara likumīgajai Latvijas tautai nepieder. Tā vairs nav nacionāla, bet ir mafioza valsts.

Kā iekšpolitiski, tā ārpolitiski, šī "valsts" pārstāv tikai tās veidotājus – likumīgo valsts varu Latvijā uzurpējušo, vietējās bij. PSKP un VĻKJS nomenklatūras kliķi un savas varas nodrošināšanai radīto, mākslīgi uzpūsto, korumpēto ierēdņu armiju. (Līdz 7% no likumīgo LR pilsoņu skaita).

Taču arī likumīgajai Latvijas tautai nolaupīto suverēno valsts varu šī kliķe pārstāv tikai formāli. Faktiski tā joprojām atrodas 2. pasaules kara sabiedroto lielvaru rokās, kuras to piesavinājās jau kara laikā, tā pastrādājot sevišķi smagu starptautisku noziegumu ar genocīda pazīmēm.

Tādēļ šīs lielvaras, bet īpaši PSRS tiesību pārmantotāja Krievija, bija un ir ieinteresētas, lai netiktu pieļauta suverēnās valsts varas nonākšana tās likumīgās īpašnieces – Latvijas (pēc 2. pasaules kara praktiski latviešu) tautas rokās un to saglabātu tās vietējie aģenti – rūditie savas tautas nodevēji. Faktiskos okupācijas un kolonizācijas apstākļos, nebija grūti to panākt.

Tas, kas notika un joprojām notiek Latvijā, kopš tās neatkarības zaudēšanas 1940. gada 17. jūnijā, kā absurda teātris, ir tiešas 2. pasaules kara sabiedroto lielvaru noziedzīgās vienošanās rezultātā pastrādāto genocīda noziegumu sekas.

Patiesa neatkarības atjaunošana Latvijā, kā iepriekš minējām, var notikt vienīgi šo seku likvidācijas, resp. restitūcijas ceļā. Tā vairs nav un nevar būt tikai Latvijas iekšēja lieta. Tā vispirms ir to valstu lieta, kuras šīs sekas radīja, t.i. PSRS tiesību pārmantotājas Krievijas, ASV un Lielbritānijas atbildība un pienākums. Nelikvidējot šo noziegumu sekas, tie joprojām turpinās, apdraudot mieru un drošību ne vien Eiropā, bet arī visā pasaulē.

Šo seku likvidācija ir izaicinājums pašreizējai miera un drošības nodrošināšanas organizācijai pasaulē – ANO, kas joprojām balstās uz otrā pasaules kara laikā sabiedroto lielvaru panākto noziedzīgo vienošanos pamata. To likvidācija ir saistīta ar šajos noziegumos vainīgo saukšanu pie atbildības un sodīšanu, jo pārsvarā tie ir genocīda noziegumi, kam nav noilguma.

Saprotams, ka šajos noziegumos vainīgie darīja, dara un darīs visu iespējamo, lai no atbildības izvairītos. Drošākais līdzeklis tam, kā parasti, ir cietušo un liecinieku iznīcināšana. Tas arī notiek, pašreizējai valsts varai joprojām īstenojot pret latviešu tautu vērsto genocīda politiku (sk. www.na-apvieniba.lv fails 2010. gada 17. jūnijā).

Diemžēl šo noziegumu pastrādātājus nedrīkst saukt par noziedzniekiem, kamēr viņus par tādiem nav atzinusi tiesa. Bet ko darīt, ja neatkarīga tiesa, kas būtu tiesīga viņus tiesāt, vēl nav ne Latvijā, ne arī citur pasaulē? Tad atliek vienīgi paļauties uz to cilvēku neatkarīgu viedokli, kuri vēl nav zaudējuši spēju loģiski domāt un spriest.

Lai vismaz no ārpusē notiekošais neliktos tik nožēlojams, lietas demagoģiski netiek sauktas īstajos vārdos. Tā piem. valdošo korumpēto plutokrātiju sauc par "demokrātiju", ilgstošo politisko krīzi - par "ekonomisko", kas ir tikai tās sekas, politisko "prostitūciju" - par "politikorektumu", Latvijas tautas un valsts īpašumu izlauzīšanu - par "privatizāciju", ekonomisko okupāciju - par "investīciju piesaisti ekonomikas atveseļošanai", okupantus un kolonistus - par "nepilsoņiem", mākslīgu tautu sajaukšanu - par "sabiedrības integrāciju", kosmopolītiskās varas partijas VL un TB/LNNK - par "nacionālo apvienību" u.t.t. Latvijā, tāpat kā Krievijā, no kuras tā joprojām ir atkarīga, par mežonīgiem kapitālistiem pārtapušie komunisti uz to ir lielākie meistari pasaulē. Tāda arī ir pašreizējās valsts varas patiesā seja. Tās atbaidošās grimases, kā katru gadu, tā arī šogad, bija sevišķi labi redzamas 16. martā.

Izbrīnu rada vienīgi vēl samērā lielas latviešu tautas daļas uzticēšanās šiem rūditājiem blēžiem un savas tautas nodevējiem, kaut vai tikai balsojot par viņiem viņu rīkotajās viltus vēlēšanās, tā kļūstot par viņu noziegumu līdzdalībniekiem. Ir pilnīgi skaidrs, ka nevienam vairs nenāks ne prātā par viņiem balsot pēc tam, kad viņi būs beidzot saukti pie atbildības par saviem noziegumiem un saņēmuši par tiem pelnīto sodu.

Par viņu lielāko noziegumu, kas radījis līdz šim smagākās sekas, ir jāatzīst latviešu tautas krāpšana ar viltus "neatkarības atjaunošanu". Šo seku smagumu, jādomā, jau būs izjutusi vismaz lielākā latviešu tautas daļa.

Ko mums būs no tā mācīties?

Atgādināsim vēlreiz - ir jādara beidzot tas, no kā šī vara visvairāk baidās:

**Jāapvienojas kopējā spēkā, kurā nav un nebūs nekā personīga, t.i. NA.
Tad patiesa neatkarības atjaunošana Latvijā būs vairs tikai laika jautājums.**

Lai jums veicas!

2011. gada martā

s/o "Nacionālā Apvienība" Valde